

Roem die naar het hoofd stijgt

Je kunt beter tv kijken dan bekeken worden door de kijker thuis. Mensen die regelmatig op de buis verschijnen, gaan zich, ook als ze niet op tv zijn, een beetje vreemd gedragen. Menigeen in het Amsterdamse, waar je bijkans struikelt over de bekendheden, kan dit beamen.

Een paar praktijkvoorbeelden. Een kale acteur die een sullige huisman speelt in een tv-komedie, frequenteerde enige tijd een speeltuin in het Vondelpark. Daar nam hij zijn kind (of was het zijn kleinkind?) mee naar de zandbak. Het leek alsof hij de omringende ouders als zijn publiek beschouwde en zijn kind als rekwisiet. Je zag hem denken: kennen jullie mij? Vinden jullie niet dat ik leuk speel met mijn kind?

Een brildragende oud-minister van Defensie met zijskeiding riep zijn kinderen, die een Amsterdamse tram onveilig maakten, tot de orde. Het waren gehoorzame kinderen, want ze gingen onmiddellijk rustig zitten. Waarop de politicus triomfantelijk om zich heen keek: kijk mij mijn kinderen eens tot de orde roepen.

Een presentator met strik (hij acteerde vroeger in kinderprogramma's) maakte het wel erg bont. De schrijver van deze rubriek belandde bij toeval aan een tafeltje naast hem, terwijl hij in gesprek was met een journalist van een schoolkrant. Terwijl uw redacteur daar wachtte op zijn afspraak, schoot de presentator op uit zijn stoel en brulde: 'Meneer, u luistert mij af.'

Eric van de Beek